

РЕШЕНИЕ

№ 207

гр. Стара Загора, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Николай Ил. Уруков
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно гражданско дело № 20235500500135 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от В. Н. П., против решение № 998/21.11.2022 г., постановено по гр.д. № 3932/2022 г. на Старозагорския районен съд. Във въззивната жалба е релевирано оплакване срещу правния извод на районния съд за неоснователност на исковата претенция. Въззивницата твърди, че първоинстанционното решение е неправилно и постановено в нарушение на материалния закон, при съществено нарушаване на съдопроизводствените правила и в противоречие със съдебната практика в аналогични случаи. Твърди се, че по делото било доказано по несъмнен начин, че към момента, когато е било открито бедстващото животно от ищцата, то е било безстопанствено, но законодателят не е ограничил задълженията и отговорностите на гражданите и институциите само до безстопанствените животни. Твърди, че по делото се е доказало, че ищцата е изпълнила задълженията си по чл.16 ЗЗЖ. Правилно било прието от районния съд, че по делото не са събрани доказателства, че ответникът е извършил действия по подадените от ищцата сигнали, което означавало, че той е проявил бездействие. Твърди се, че първоинстанционният съд приема, че не се установява невъзможност от страна на общината да изпълни задълженията си, вменени със ЗЗЖ, след което приема, че от обективна страна служителите на общината не биха могли да предприемат действия в изпълнение на задълженията си, тъй като ищцата вече била настанила животното във ветеринарна клиника. Това бил противоречив и нелогичен извод, който почивал на събраните по делото

доказателства. Счита, че това съставлява нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди, че е достатъчен фактът на неизпълнението, който се изразява в бездействие. То при всички случаи би навредило на бедстващото животно. Оспорва становището на първоинстанционния съд, че щом като едно правно задължение, предвидено в нормативен акт, не е скрепено със санкция, от която да търпи вреди, неговият адресат няма интерес да го изпълнява. Оспорва и становището, че ответникът не дължи възстановяване на разходите ѝ, тъй като е водила чужда работа като своя с намерението да изпълни едно задължение като лично, поради морални възгледи. Заинтересованият е длъжен, ако работата е била предприета уместно и добре управлявана, да изпълни задълженията, които управителят е сключил от негово име и да му възстанови всички разходи. Иска се от въззивния съд да постанови решение, с което да отмени изцяло обжалваното, като се уважи исковата претенция.

Въззиваемият О.С.З. е оспорил въззивната жалба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивните жалби пороци на оспорения съдебен акт:

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима, а по същество – неоснователна.

Пред първоинстанционния съд е бил предявен иск по чл. 422 ГПК. Ищцата (сега въззивница) е твърдяла, че на 16.06.2022 г. на *** намерила малко коте, видимо безстопанствено. Твърдяла е, че то изглеждало недохранено. Опитала се да го нахрани, но други животни изяждали храната. Твърдяла е, че подала сигнал на горещия телефон на О.С.З. на 17.06.2022 г., но ѝ било отказано входиране на сигнала за бедстващо животно. Твърдяла е, че подала сигнал по тел. 112 и до БАБХ, но нямало реакция. Затова ищцата подала отново сигнал до БАБХ и до ответника. Не получила съдействие и отговор от ответника. Поради тази причина завела животното във Ветеринарен център Стара Загора, където установили, че котето било изоставено. Оставила котето там докато не бъде осиновено или настанено в приют, като междувременно подала още три сигнала до ответника, за да го информира за предприетите действия, направените разходи в размер на 219,50 лв. Твърдяла е, че е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение, по което било образувано ч.гр.дело №2902/2022 г. по описа на РС-Стара Загора. Съдът издал заповед за изпълнение, но длъжникът подал възражение. Искала е съдът да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът ѝ дължи сумата от 219,50 лв. за главница, представляваща задължение по водене на чужда работа без пълномощие, както и законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът О.С.З. е оспорил предявения иск. Твърдял е, че не е изпълнен съставът на чл.61, ал.1 ЗЗД, тъй като животното не е било безстопанствено. Твърдял е, че, ако ищцата е считала, че животното е безстопанствено, е следвало да изпълни задълженията си по чл.16, ал.1 ЗЗЖ. Няма данни тя да се обаждала в приюта за безстопанствени животни – звено на О.С.З., нито към местната администрация на БАБХ. Твърдели са, че ищцата е осиновила животното и започнала да се грижи за него. Тя завела животното на ветеринар по свое усмотрение в качеството на собственик. Впоследствие се разпоредила като собственик с него, като го дала на трето лице.

Първоинстанционният съд е приел за установено, че ищцата е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 ГПК за сумата от 219,50 лв. за главница, представляваща задължение по водене на чужда работа без пълномощие, законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане на сумата и разноските по делото. Съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, но длъжникът е възразил. Приел е за установено, че ищцата е подала няколко сигнала до ответника за намерено от нея безстопанствено животно – коте, както и за предприетите от нея действия след намирането му. Приел е за безспорни фактите, че ищцата е намерила животното и е предприела действия по неговото лечение, като го е завела във ветеринарна клиника и е платила за проведеното там лечение, което било на стойност 219,50 лв. Приел е за установено, че след това ищцата предала котето с приемо-предавателен протокол на жена, която щяла да го гледа. На котето бил поставен чип и издаден паспорт в деня на предаването. Приел е за установено от показанията на свидетелката д-р Д.Й.Д.-М., че котето било в добро общо състояние, много слабо, дехидратирано, с подуто коремче, имало неприятна миризма. Имало нужда да бъде обезпаразитено. Котето престояло в клиниката 20 дни и било изписано в добро общо състояние.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че за да възникне задължение за заинтересованото лице за обезщетение за вреди, за личните задължения, които управителят на чужда работа е поел и направените от него необходими и полезни разноски във връзка с изпълнението на чуждата работа, трябва да е налице истинско оправдано водене на чужда работа без пълномощие по смисъла на чл.60, ал.1 ЗЗД. Приел е, че ответникът е от органите, които дължат съдействие за осигуряване на спешна ветеринарномедицинска помощ по смисъла на чл.16, ал.2 ЗЖ, както и че ищцата не е била натоварена да изпълнява тези задължения. Приел е, че ищцата е знаела, че работата е чужда. Приел е, че в случая липсват твърдения, че изпълнението на задълженията на ответника от ищцата без пълномощие е било оправдано, тъй като е предотвратено настъпването на вреди в правната й сфера. Намесата в правната сфера на едно лице е допустима само когато това е било в негов интерес, когато при липсата на намесата на това лице, ще се търпят вреди. Приел е, че в случая не се установява невъзможност на

ответника да изпълни задълженията си вменени със закона, нито е налице съзнателно неизпълнение на тези негови задължения, изразяващо се в бездействие, което би навредило на животните. От обективна страна служителите на ответника не биха могли да предприемат действия в изпълнение на задълженията си, тъй като ищцата вече била настанила животното във ветеринарна клиника в деня, в който е подала и сигнала. Затова е приел, че липсва една от предпоставките от фактическия състав на предявения иск, а именно да е налице истинско оправдано водене на чужда работа без пълномощие по смисъла на чл.60, ал.1 ЗЗД, доколкото действията на ищцата не се насочени към защита на интереса на ответника. Приел е, че не били налице доказателства, които при условията на пълно и главно доказване да водят до извода било ли е наистина необходимо съдействието на ответника за оказване на спешна помощ на намереното животно. Приел е, че в настоящия случай не може да се направи извод, че ищцата е действала с намерението да обслужи интереса на ответника, защото е извършила действия, които не са спешни и неотложни за опазване живота и здравето на животното. Наред с това ищцата е предприела действия за поставяне на чип и издаване на паспорт на животното, както и го е предала за отглеждане на трето лице. По този начин ищцата е установила фактическа власт над животното и в качеството ѝ на собственик го е предала за отглеждане.

Решението е правилно.

По делото не е било спорно, че на 16.06.2022 г. въззивницата е намерила на улицата коте в състояние определено от нея в исковата молба като бедстващо – пищяло, изглеждало недохранено и изплашено, изоставено и във възраст, в което било неспособно да се самоотглежда. На следващия ден, заедно със свид. Б.Д.С. заловили котето и го завели във „Ветеринарен Център Стара Загора“. Видно от издадената епикриза, котето е било на неопределена възраст, без идентификатор, слабо телосложение, средна охраненост; ВТТ 38,8 градуса; лимфни възли без особености; конюнквити бледи, без наличие на изтечения и обложеност; съдречно-съдова система без особености, дихателна система без особености. Приложено е обезпаразитяване. По делото няма данни то да е лекувано с антибиотици, както и не е констатирано болестно състояние. В клиниката е било прието в добро общо състояние – така свид. Д.Й.Д.-М.. Котето е изписано на 07.07.2022 г. На 07.08.2022 г. ищцата го е предала на трето лице за домашно отглеждане, видно от прието-предавателния протокол, представен по делото.

По делото е установено, че на 05.07.2022 г. ищцата е подала сигнал до БАБХ по електронната справка за намереното от нея коте, а на 06.07.2022 г. – до О.С.З.. Установено е, че преди това, на 17.06.2022 г. ищцата е изпратила писма-сигнали по електронната поща до О.С.З., които били регистрирани с № 10-03-640 от 17.06.2022 г., № 10.03.648 от 20.06.2022 г. № 10.02.4848 от 27.06.2022 г. – последните две с искане за заплащане на разходите по обгрижването на безстопанственото животно.

Съгласно чл.60, ал.1 ЗЗД, който предприеме управлението на работа, за

която знае, че е чужда, без да е натоварен, е длъжен да се грижи за нея, докато заинтересуваният може да я поеме. Ако работата е била предприета уместно и е била добре управлявана в чужд интерес, заинтересуваният е длъжен да върне на управителя на работата необходимите и полезни разноски – чл.61, ал.1 ЗЗД. Воденето на чужда работа без пълномощие следва да се отличава от изпълнението на чуждо задължение – от една страна, и от доброволчеството – от друга. Разграничителният критерий между воденето на чужда работа без пълномощие и изпълнението на чуждо задължение е обективен. Гесторът предприема управлението на чужда работа в чужд интерес, а именно в интерес на доминуса. Този интерес следва да има икономическо изражение, т. е. предприетата работа следва по естеството си и по типичния си резултат да е насочена към предотвратяване на загуба за доминуса, изразяваща се в увеличаването на пасива или на намаляване на актива на имуществото му, респ. към придобиване на полза от него, изразяваща се в увеличаване на актива на имуществото му. В случая в исковата молба се сочи, че действията на ищцата са предприети в интерес на общината, тъй като тя е сред основните институции, ангажирани със защита на животните. Това обаче не са действия за предотвратяване на загуба за общината или за реализиране на ползи за нея.

Дори да се приеме, че естеството на обществените отношения, възникващи във връзка със защитата на животните, изключва практическа възможност за разграничаване на воденето на чужда работа без пълномощие от изпълнението на чуждо задължение, не следва да се подминава разграничението между воденето на чужда работа без пълномощие и доброволчеството. Критерият за това разграничение е субективен. Гесторът съзнава, че, без да е натоварен, предприема чужда работа в чужд интерес, докато доброволецът действа, подтикнат не от съхраняване на интереса на онзи, в чиято правна сфера ще възникнат правните последици от изпълнението на работата, а от моралните си разбирания за доброта, човечност и благотворителност. В случая предприетите от ищцата действия изцяло са били продиктувани от стремежа ѝ да опази живота на котето, който тя е смятала за застрашен. Действително, съгласно чл.16, ал.1 ЗЗЖ вменява в задължение на всеки, който намери болно или наранено животно, да информира приюта за животни, съответните органи на местната власт, ОДБА, РУ на МВР или териториалните поделения на ИАГ. Но в случая животното не е било нито болно, нито ранено. Органите по ал. 1 на посочения по-горе текст от закона не са били длъжни да съдействат за осигуряване на спешна ветеринарномедицинска помощ и за настаняване на животното в приют или друг обект, където да бъдат предприети мерки по лечението му. Както бе посочено по-горе, котето е било в добро общо състояние, без особености на функционирането на органите и системите му. Имало нужда само от обезпаразитяване. Така че, няма как да се приеме, че извършените от страна на ищцата действия съставляват водене на работа в чужд интерес, тъй като намерението на ищцата не е било да се погрижи за работата на ответника с цел да защити интересите му и да предотврати настъпването на вреди. Не е

налице истинско оправдано водене на чужда работа без пълномощие - ищцата не е изпълнила задължения на общината по чл.16, ал.2 ЗЗЖ. Липсва интерес за доминуса от навлизането в неговата правна сфера от страна на гестора. Чуждата работа е водена като своя с намерението да се изпълни едно лично задължение поради моралните възгледи на управителя. Затова не може да се приеме, че процесното поведение на ищцата може да се отграничи от доброволчество.

С оглед на тези съображения въззивният съд намира, че изложените във въззивната жалба оплаквания са напълно неоснователни. За ответника (въззиваем в това производство) не е възникнало задължението да върне на ищцата необходимите и полезни разноски, които тя е направила във връзка с престоя и обезпаразитяването на намереното от нея коте във ветеринарна клиника. Обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. На въззиваемия следва да бъде присъдена сумата от 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Воден от горните мотиви въззивният съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 998 от 21.11.2022 г., постановено по гр.д. № 3932/2022 г. по описа на Старозагорския районен съд.

ОСЪЖДА В. Н. П. с ЕГН ***** от гр. С.З., ***, ДА ЗАПЛАТИ на О.С.З., ЕИК ***, представлявана от кмета Ж.В.Т., сумата от 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____